

Η συμβολή των Νεομαρτύρων και των Εθνομαρτύρων στη διατήρηση της Ελληνορθόδοξης Πίστης και Κληρονομιάς

[Ορθοδοξία και](#)

Κωστή

Κοκκινόφτα[1]

Γενικά περί των Νεομαρτύρων.

Με τον όρο Νεομάρτυρες αποκαλούμε μία ιδιότυπη κατηγορία αγίων που χαρακτηρίζεται από τον ενιαίοφορέα, που επέβαλλε το μαρτύριο και ο οποίος ήταν ο τούρκος κατακτητής, καθώς και από την εμμονή στην ορθόδοξη πίστη, που επεδείκνυαν οι ίδιοι οι μάρτυρες.

Ως χρονικό όριο πρώτης εμφάνισης των Νεομαρτύρων θεωρείται η άλωση της Κωνσταντινούπολης το 1453, από τον Μωάμεθ τον Β΄.

Είναι όμως γεγονός ότι τους δύο αυτούς όρους, που προσδιορίζουν όσους συμπεριλαμβάνονται στην κατηγορία των Νεομαρτύρων, πληρούν και πολλοί άλλοι χριστιανοί, οι οποίοι μαρτύρησαν αμέσως μετά την εμφάνιση, τον 11ο αιώνα, των σελτζούκων στη Μικρά Ασία.

Επομένως το χρονικό όριο της εμφάνισής τους πρέπει να μετακινηθεί αρκετά χρόνια πριν από την άλωση.

Το ίδιο πρέπει να γίνει και για το χρονικό όριο κατά το οποίο έχουμε την τελευταία επίσημη διακήρυξη αγιότητας ατόμου που εντάσσεται στην κατηγορία αυτή, και το οποίο είναι το 1867, οπότε μαρτύρησε ο νεομάρτυρας Γεώργιος στην Κρήτη. Οι ιστορικές μαρτυρίες για την ύπαρξη πολλών χριστιανών που βασανίστηκαν από τους τούρκους και που ομολόγησαν με παρρησία τη χριστιανική τους πίστη και μετά την περίοδο της κρητικής επανάστασης του 1866, μας πείθει για την αναγκαιότητα αυτή. Το όριο αυτό επεκτείνεται και κατά τον 20ό αιώνα οπότε πολλοί έλληνες μαρτύρησαν «υπέρ πίστεως και πατρίδος»... [\(περισσότερα...\)](#)